

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 413/07
11.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Надежде Радевић, Слободана Спасића, Софије Вагнер-Личеноски и Јованке Кажих, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА и ББ, кога заступа АБ, адвокат, против туженог "ВВ", ради поништаја одлуке и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.1.бр.2473/04 од 23.12.2005. године, у седници одржаној 11.12.2007. године донео је

П Р Е С У Д У

Ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.1.бр.2473/04 од 23.12.2005. године ОДБИЈА СЕ као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Младеновцу П.1.бр.706/03 од 30.03.2003. године одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду бр.1308 од 30.09.2003. године, којим је тужиоцу престао радни однос на дан 29.09.2003. године, те да се тужени обавезе да тужиоца врати на радно место чувара - ватрогасца, као неоснован. Одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.(У пресуди је погрешно означен датум њеног доношења, јер је донета 30.03.2004. године).

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.1.бр.2473/04 од 23.12.2005. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована, а првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правилност побијане пресуде на основу члана 386. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Неоснован су ревизијски наводи о постојању битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП, јер побијана пресуда садржи довољне, јасне и непротивуречне разлоге о битним чињеницама, а нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, између странака је закључен уговор о раду бр.996 од 21.05.2002. године, према којем је тужилац обављао послове ватрогасца, чију садржину представљају и послови обезбеђења објекта и ствари, односно имовине послодавца. Дана 29.08.2003. године, обављајући послове свог радног места у ноћној смени, тужилац је, после краћег вербалног сукоба, учествовао у тучи са запосленим ГГ, такође распоређеним на радном месту чувара - ватрогасца. У том сукобу оба запослена су задобили лаке телесне повреде. Тужени је 15.09.2003. године доставио тужиоцу упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Такође је од синдиката чији је тужилац члан, затражио мишљење, које није достављено. Дана 30.09.2003. године под бројем 1308 директор туженог је донео решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду са 29.09.2003. године, с позивом на одредбе члана 101. став 1. тачка 3. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/01 и 73/01) и члана 16-х тачка 17. Уговора о раду којим је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе која је описана као изазивање нереда или учествовања у тучи у предузећу или на службеном путу.

Примењујући материјално право на утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови стали на становиште да тужбени захтев није основан, јер је решење о отказу уговора о раду донето у складу са одредбама члана 101. став 1. тачка 3. Закона о раду.

Ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права нису основани.

Одредбама члана 104. став 3. и 4. Закона о раду прописано је да је послодавац дужан да, пре отказа уговора о раду запосленом, затражи мишљење синдиката чији је члан запослени, а да је синдикат дужан да достави мишљење у року од пет дана. У поступку је утврђено да је тужени тражио мишљење синдиката

чији је члан тужилац, али га синдикат није доставио. Прибављање мишљења синдиката није услов за давање отказа уговора о раду, нити је мишљење синдиката обавезујуће за послодавца. Послодавац може дати отказ запосленом када су испуњени услови из члана 101. Закона о раду и кад синдикат са тиме није сагласан, као и кад синдикат не достави тражено мишљење, као што се десило у овом случају.

Према члану 101. став 2. Закона о раду, послодавац је дужан да, пре отказа уговора о раду у случају из става 1. тачка 3. и 4. овог члана, запосленог упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду. Суштина овог упозорења је да се запосленом омогући да се изјасни о отказним разлозима и да му се омогући да се брани од онога што му је стављено на терет, као и да се изјасни да ли је одређеним радњама или понашањем учинио повреду радне обавезе, односно нарушио радну дисциплину, те да ли постоје разлози за искључење његове кривице или друге околности које су од значаја за разјашњење настале ситуације. Тиме се запосленом омогућава право на одбрану, које је прописано и у члану 7. Конвенције о престанку радног односа на иницијативу послодавца. Овај услов је у конкретном случају испуњен, јер је тужиоцу благовремено достављено упозорење, па је имао довољно времена да се изјасни о повредама радне обавезе које му се стављају на терет. Нису циљ и сврха упозорења из члана 101. став 2. Закона о раду да се запослени опомене да убудуће не врши одређене радње које представљају повреду радне обавезе, како се то погрешно истиче у ревизији. Стога је и овај ревизијски навод неоснован.

Имајући у виду изложено, Врховни суд је применом члана 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Одредбе раније важећег Закона о парничном поступку примењене су на основу члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04).

Председник већа - судија,

Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

НН